

Védelmedben

Itt én dsápa skimmelt adom.

Ayomait nyombalamma fődít a veskap évek -

de én ember vagyok:

sarjastom burgión a kehötlen évek:

kehéség és isillagok

móródjanak hitárukt piomára fejyes ékek,
abi virághalan elszaradok.

Bukcsarolásaimban horraunegülkel lüven:

viresz fél kehemet;

comjós és fejsek a kereszt: szeliden

elüllyeszt és befed -

szép mányandrá velkel, librátkun, kiska wben
lenditok a seprugos világ felett.

Melleled a valóság, a bankadokton hiala
s a boldog szemem,

mellelre került húság varassa -

s mi szaramjait kem:

alig kibelt yünölésfa letört és szaraz ága,
s rajta adakozó, szines szemem.

Velem kell harra kelned, amikor értém harcolsz:

a gonosz én vagyok,

helyeseo kocholoz, mikor engem kocholoz,

hissen én kszadok,

meleg bilinscidből fubok - a gondos sors

hiába szölogat, hiába fog.

Tamadj jól elevenem liat, hasonló fejverekkel!

pehelynek lassalok,

ki orsz ványba szállhat a selekkel,

ahogyan jársanak,

depresszió nyugalmam esekid el fegettyel,

bontsd le fejem fölül a hazamut.

/.

Seshely meg szív gondokkal, veled bajlódjaim folyton,
ne nullam kendő
fejtelensége ágáljon, síkoljon
bolond manóval élő —
üljön bontok nyakamba, ha már meg kell hajolnom,
a keljes remény, e szent erő.

— o ~

1943. VI. 27.

G. K.